

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—'Η 'Αλοῦσα, μιὰ ἀγαθὴ χωρική, παίρνει ἕνα πρῶτὸ θετὸ παιδί της, τὸν δεκακοσμητὴ Γαβριήλ, καὶ τὸν...

κάνω ὅ,τι κ' ἂν μοῦ ζητήσης. —'ὦ, Μεγαλειότατε, με...

—'ὦ, Μεγαλειότατε, με παραχαϊδέυετε... —'Ἀθήνα... Ξένοια, 'Αρτεμις, νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ καλὴ ἀ...

—'Ἀθήνα... Ξένοια, 'Αρτεμις, νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ καλὴ ἀδελφὴ Μόννα, ἡ ὁποία τόσο σ' ἀγαποῦσε καὶ σὲ περιποιήθηκε ὅσο...

—'ὦ, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἡ 'Αρτεμις, πῶς νὰ μὴ εἶμαι εὐτυχημένη, τὴ στιγμή πού με περιβάλετε με τόσο στοργή καὶ με τό...

—'Αρτεμις, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ἐρριώος, φέρετε ὅτι σ' ἔφερα ἀπὸ τὸ μοναστήρι γιὰ νὰ σὲ παντρεύω με τὸ Φραγκίσκο ντὲ Μονμορανοῦ. Ἐν'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

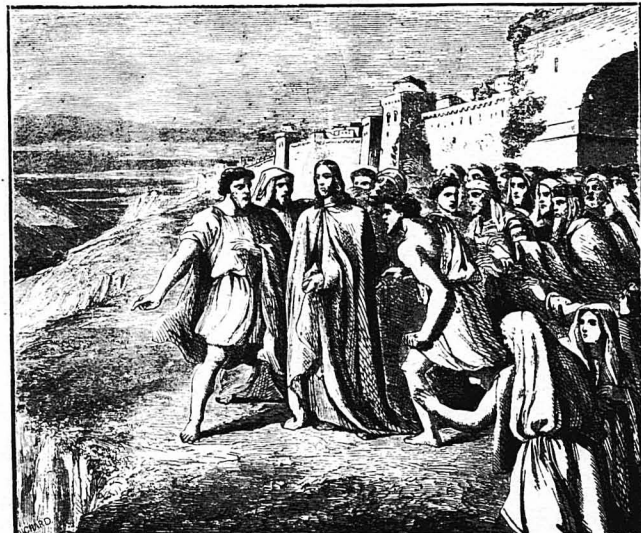
VI.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΚΑΣΤΡΟ

'Η 'Αρτεμις ντὲ Κάστρο, τὴν ἰστορία αὐτῆς, χωριστὰ ἀνάη, ἦταν πρὶν δεκαοχτὸ χρόνια, ἦταν πρὶν δεκαοχτὸ χρόνια, ἦταν πρὶν δεκαοχτὸ χρόνια...

ὅποια συναντήσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

'Ο Ἰησοῦς ἐν μέσῳ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς Συναγωγῆς.

'Ὁ Ἐρριώος σεβάστηκε τὴν ἐπιθμία της καὶ μόνο όταν ὁ κομποστάσιος Μονμορανοῦ ἐζήτησε τὸ χερί της γιὰ τὸ γιλό της Φραγκίσκο, τὴν ἔπηρε κοντὰ του...

Κατὰ τὴ διάρκειά του μὴνός πού βρισκόταν τώρα στὴν Αἰθί, ἡ 'Αρτεμις εἶχε προσελκύσει τὴ συμπάθεια καὶ τὸ θαυμασμὸ ὄλων. Ἦταν μεγαλόκαρδη, γλυκιὰ κ' ἐξαιρετικὰ ἐνάρατη, χωρὶς ὅ...

εἶπε ἡ 'Αρτεμις καὶ ρίχτηκε με λυγμούς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ βασιλέως. —'Αγαπᾶς, 'Αρτεμις; ρώτησε ὁ Ἐρριώος ἑσθνασμένως. Καὶ πῶς λέγεσαι αὐτὸς πὸν ἀγαπᾶς; —Γαβριήλ, Μεγαλειότατε, ψεύθηκε ἡ νέα. —Μονάχα Γαβριήλ; ρώτησε ὁ βασιλεὺς χαμογελῶντας. —Ναί, μόνο τὸ μωρὸ τὸ ὄνομα Ξένοια, πατέρα μου. —Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐξηγήσου, 'Αρτεμις... —Μεγαλειότατε, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Πρόκειται γιὰ ἕνα παιδικὸ ἔρωτα. Ὅταν ἦμουν μωροῦλα, στὸ σπίτι τοῦ 'Αγγελερῶν, ἔβλεπα τὸν Γαβριήλ κάθε μέρα. Ἦταν τόσο εὐχάριστος, τόσο γενναῖος, τόσο ὠραῖος, τόσο σφοδρὸς, τόσο περφερόσ!... Ἄπὸ τότε μ' ἀποκαλοῦσε μωρικὴ τὸν γυναικοῦλα! 'ὦ! Μεγαλειότατε, μὴ γελᾶτε! Ἦταν μὰ

άγαπη πραγματική και σοβαρή, ή πρώτη που χαρακτήρισε μέσα στην καρδιά μου! Μπορεί να ναούσω μου άλλες άγριες στη ζωή μου, μα καμιά δεν θα σβήσει τον πρώτο μου αυτόν έρωτα. Και όμως άφησα τότε και με πάντρεψαν με τον δούκα ντε Φαρόνζε. Άλλά τα ελα χαμένα και δεν ήξερα τί έκανα. Τώρα όμως που μεγάλωσα, καταλαβαίνω καλά ποιά προδοσία διέπραξα απέναντι του Γαβριήλ. 'Ο φτωχός Γαβριήλ. Την ώρα που αποχωριζόμαστε δεν έλαχε, αλλά στά μάτια του ζωγραφίζοταν ένας άπειρα τόνος. "Οι! αυτά τα ξαναθυμίζομαι διαρκώς τον καρπό που βρισκόμουν μέσα στο μοναστήρι. Από τότε που ήρθα εδώ, Μεγαλειότατε, ανάμεσα στους λαμπρούς ευπατριδές που σάς περιστοιχίζουν, δεν είδα κανένα που να μοιράει να συγκαθί με το Γαβριήλ. Ασαφώς δέ ο Φραγκίσκος, ο γυιός του άγεράχου κοντοσταύλου, δεν θα με κάνει να λησμονήσω ποτέ τον γλυκό και περιήφανο σύντροφο της παιδικής ήλικίας μου. Γι' αυτό τώρα, όσο έσεις μ' αφήνεις ελεύθερη, Μεγαλειότατε, θα μείνω πιστή στο Γαβριήλ.

— Δεν πόν ξαναείδες, Άρτεμις, από τότε που έφυγες απ' το Βιμουτιέ;

— Άλλοίμονο! όχι, Μεγαλειότατε!

— Τον άρχιστον θα μάθαινες νέα του στο διάστημα αυτό...

— Δεν έχω μάθει απολύτως τίποτε. Μονάχα ο Άνγκερράν μου έλεγε πρό έτών, ότι ο Γαβριήλ έφυγε απ' τον τόπο άμέσως μετά την αναχώρησή μου. Φεύγοντας, έλεγε στην Άλουίτσα, την παραμίνα του, ότι θα ξαναγυρίσει ένδοξος και τρωμερός κι' ότι δεν έπρεπε ν' άνησυχί γι' αυτόν.

— Η οικογένειά του δεν έμαθε ποτέ τίποτε γι' αυτόν; ορίτησε ο βασιλεύς.

— Η οικογένειά του; επανέλαβε ή Άρτεμις. Δεν ξέρω να είχε άλλη οικογένεια, εκτός από την παραμίνα του Άλουίτσα. Ποτέ δεν είδα τους γονείς του όσάκις πήγαμα με τον Άνγκερράν να τον έπισκεφθώ στο Μοντγκομερού.

— Στο Μοντγκομερού! φώναξε ο Έρρώκος ΙΙ', κλωμάζοντας ξαφνικά. Άρτεμις, δεν εινε βέβαια κανένας Μοντγκομερού... Πές μου γρήγορα ότι δεν εινε Μοντγκομερού.

— Ω! όχι, Μεγαλειότατε...

Άν ήταν Μοντγκομερού, θα κατοικούσε χωρίς άλλο στάν πύργο των προγόνων του, ενώ ο Γαβριήλ καθόταν στο σπίτι της Άλουίτσας. Μά τί σάς έκαναν, Μεγαλειότατε, οι κόμητες Μοντγκομερού, όποτε να παρόψατε τόσο ακούγοντας μόνο τ' όνομά τους; Εινε έχθροι σας; Έκει κάτω μιλούν γι' αυτούς με τον μεγαλειότερο σεβασμό.

— Α! αλήθεια! έκανε ο βασιλεύς μ' ένα περιφρανημένο γέλιο. Δεν μου έκαναν τίποτε, απολύτως τίποτε. Τι μπορεί άλλωστε να κάνει ένας Μοντγκομερού σ' ένα βασιλιά; Άλλ' ός ξαναγυρίσαμε στο Γαβριήλ σου, Δεν έχει λοιπόν άλλο όνομα;

— Δεν ξέρω, Μεγαλειότατε. Ήταν ένας άφανός και ποτέ μπροστά μου δεν είχαν μιλήσει γι' τον πατέρα του.

— Δεν έχεις λοιπόν, Άρτεμις, άλλον λόγο ν' άντιπάξεις στο σχεδιαζόμενο συνοικέσιό σου με πόν Φραγκίσκο Μονμορανού, εκτός απ' την παλιά άγάπη σου προς αϊτόν τόν νέο;

— Αϊτός ο λόγος μου φαίνεται γι' την καρδιά μου, Μεγαλειότατε.

— Πολύ καλά, Άρτεμις. Δεν θα προσπαθούσα ίσως να σε μεταπειώσω, άν ό φίλος σου βρισκόταν εδώ και μπορούσα να τον γνωρίσω και να τον εκτιμήσω, μολονότι ή καταγωγή του μου φαίνεται πολύ άμφίβολη. Έξ άλλου, παιδί μου, ποιάς μου έγγρατά, ότι ο νέος αυτός δεν σ' έχει ξεχάσει έξη χρόνια πέρα; Ποιάς μου έγγρατά, ότι δεν αγαπάει κάποια άλλη ίσως;

— Μεγαλειότατε, δεν ξέρεις τον Γαβριήλ. Εινε μά καρδιά πιστή κι' άφοσιωμένη. Θα πεθάνει ψευθυρίζοντας τ' όνομά μου.

— Έχεις δίκιο, Άρτεμις. Όποιος αγαπάει έσένα, δεν μπορεί να σε βγάλει ποτέ απ' την καρδιά του. Μά, καθώς φαίνεται, ο φίλος σου έφυγε γι' τον πάλεμο. Ποιάς ξέρει, μπορεί να σκοτώθηκε. Σε λύπησα, κόρη μου, με τ'ά λόγια μου. Έγινες κατάχλωμη και δάκρυα κυλούν απ' τ'ά ώφθαλμά σου μάτια. Ναι, τόν βλέπω, πώς τόν ασπίζω σου εινε βαθειά ριζωμένο μέσα σου και μολονότι είμαι συνηθισμένος ν' άμφιβάλλω προς τ'ά μεγάλα πάθη, δεν χαμαγάλω με τόν δικό σου και θέλω να τόν σεβαστώ. Όστόσο, μικρούλα μου, γι' ένα σπαδιστικό έρωτα, που όποιου τόν άνωκείμενο δεν εινε πειρά, παρό μ'ά μακρηνή άνάμνησης, με ριχνεις έμένα σε πολύ δύσκολη θέα. 'Ο κοντοσταύλος

Μονμορανού, άν ανακαλέσω τόν λόγο που τόν έδωσα έπισημως, θα θυμώσει, κόρη μου, με τόν δίκιο του και θ' άποσυρθή από την ίπηρεσία. Τότε όμως ιδέν θα είμαι εγώ πειά βασιλεύς, θα εινε ο δούξ της Γκιζης, Άκουσε, Άρτεμις. Από τ'ά έξη αδέρφια που έχουν αυτό τόν όνομα, ο δούξ της Γκιζης διευθύνει όλες τις στρατιωτικές δυνάμεις της Γαλλίας, ο καρδινάλιος διαχειρίζεται τ'ά οικονομικά της, ο τρίτος αδελφός διευθύνει τόν στόλο στη Μασσαλία, ο τέταρτος κυβερνάει τή Σκωτία κι' ο πέμπτος πάει ν' άντικαταστήσει τόν στρατάρχη Μπρισσάκ στο Πεδεμόντιο. Καθώς βλέπεις λοιπόν, σ' έδω τόν βασιλέω, εγώ, ο βασιλεύς, δεν μπορώ να διαθέσω ούτε ένα στρατόπη, ούτε ένα σκαπόδο χωρίς τή συγκατάθεσή τους. Σου μιλώω ήσυχα και γλυκά, Άρτεμις, και σου έξηγηώ τ'ά πράγματα, ενώ θα μπορούσα να σε διατάξω να συμμορφωθείς με τή θέλησή μου. Μά προτιμώ να είμαι γι'ά σένα περισσότερο πατέρας, παρά βασιλεύς. Είμαι δέ βέβαιος πως κι' εσύ, ή όποια είσαι τόσο καλή κι' άφοσιωμένη κόρη, δεν θα μου χαλάσεις τόν χατήρι. Αυτός ο γάμος με σώνει, παιδί μου. Θα δώσεις στους Μονμορανού ένα μέρος απ' τή μεγάλη δύναμη των Γκιζ. Θα εξισώσης τις δυό αυτές οικογένειες κι' εγώ θ' άνακηθής λουιτόν τήν πρώτη ίπηρεσία, με τήν όποια μπορείς να πληρώσης ό,τι έκανα και ό,τι θα κάνω από μέλλον γι'ά τήν ευτυχία σου και τήν τιμή μου; Έλα, Άρτεμις, κόρη μου πολυαγαπημένη, δέξου λοιπόν τόν συνοικέσιό αυτό.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ή Άρτεμις, ή φωνή σας εινε χίλιες φορές π'ό δυνατή όταν παρακαλεί, παρά όταν διατάζει. Είμαι έτοιμη να θυσιάσω γι'ά τ'ά συμφερόντά σας, Μεγαλειότατε, αλλά υπό έναν όρο.

— Λέγε, πολυαγαπημένο μου παιδί.

— 'Ο γάμος αυτός δεν θα γίνει, παρά όστερ' από τρεις μήνες. Στο διάστημα αυτό θα ζητήσω από τήν Άλουίτσα νέα γι'ά τόν Γαβριήλ. Έτσι θα μάθω άν εινε ακόμα ζωντανός και, εν τούτ'αυτή περιπτώσει, θα τόν ζητήσω πίσω τήν ύπόχρησή μου. Λέγεστε, πατέρα μου;

— Δέχομαι μ' όλη μου τήν καρδιά! φώναξε ο Έρρώκος καταχαρούμενος. Θα σε βοηθήσω κι' εγώ σ'άς άναζητήσεις σου.

Έτσι, όποια κι' άν εινε τόν άποτέλεσμα των άναζητήσεών μας, εινε ζωντανός, είτε πεθαμένος εινε ο νεαρός σου φίλος, θα παντρευτής έπειτα' από τρεις μήνες τόν Φραγκίσκο Μονμορανού;

— Ναι, εινε ή Άρτεμις.

Και κινώντας θλιβερά τόν κεφάλι της, έπρόσθεσε:

— Και πόρα δεν ξέρω τί πρέπει να είχομαι και να θέλω, τόν θάνατο ή τή ζωή του Γαβριήλ;

'Ο βασιλεύς απέφυγε να της άπαντήσει και της εινε:

— Έπρεσε ή ώρα γι'ά να πάω στην εκκλησία γι'ά τόν γάμο. Δέξου τόν χέρι μου και συνάδουσε με ως τήν μεγάλη γαλερία. Θα σε ξαναδώ τόν άπόγευμα στους άγώνες του ίπποδρομίου, στους όποιους θα λάβω μέρος κι' εγώ κι' έτσι θα σου δοθί ή ειςκαιρία να με χειροκρατήσης.

VII.

ΤΟ «ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ» ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΥ

Τόν ίδιο απόγευμα, τήν ώρα που άρχιζαν οι άγώνες στον ίπποδρομο τού Τούρνελ, στο άκρωτο του Λούβρου, μέσα στόν διαμέρισμα της Άρτέμιδας υπό Πουατιέ, ο κοντοσταύλος Μονμορανού συννομιλίδω μ' έναν από τους μισωπολες πρ'ατορές του.

'Ο κατάσκοπος ήταν μετρίου άνασπειρατός και μεταχρονός τήν όνη. Εινε μάτια και μαλλιά μαύρα, μήτη γαμψή, πηγούνη προσηταμένο και ράχη ελαφρά καμπυρωτή. Έμοιάς με τόν παύ γ'τυπητό τρέπο με τόν Μαρτέν Γκιέρ, πόν άφοσιωμένο ύπηρέτη του Γαβριήλ. Όποιος τούς έβλεπε μαζί, δεν θα πούς ξεχωρίζε τόν έναν απ' τόν άλλο. Είχαν τ'ά ίδια χαρακτηριστικά, τήν ίδια ήλικία, τόν ίδιο άνάστημα.

— Λουιτόν, τί τόν έκανες τόν ταχυρόμο, μάστρω Άρνώ; ρώτησε ο κοντοσταύλος.

— Τόν σκότωσα, ήμηλότατε. Ήταν άνηψος. Τόν σκότωσα τή νύχτα στόν δάσος τού Φοντανεμυλά κι' έτσι θ' αποδώσουν τόν φόνου του στους ληστές.

(Άκολουθεί)

Ο Ο Ο Ο ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Ο Ο Ο Ο

'Ο διψών έλθέτω προς με...

